

“YAŞAR ABİNİZ ÖLDÜ!”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 06 Kasım 2013 11:31 -

Hürriyet gazetesi her sabah aldığımız üç gazeteden biridir. Ben bu gazetenin eklerini, sayfalarını bile açmadan bir yana bırakırım. Fakat 3 Kasım 2013 sabahı, nedense elim bu gazetenin Pazar eklerinden Keyif'in sayfalarını karıştırmaya başladı. Ekin kitap sayfası da varmış. Çağlayan Çevik'in Gülten Akın'ın son şiir kitabı “Beni Sorarsan” üzerine bir yazısına rastladım. Yazının konusu Gülten Akın olur da okunmaz mı? Yaşayan en büyük şairimiz olmasının yanında bizim ailenin Gülten Akın ve eşi Yaşar Cankoçak'la 50 yıl öncesine giden ve hiç kopmamış bir bağımız var. Bana hayatta tanımakla ve dost olmakla övündüğün birkaç kişi say deseler listenin başına bu iki aydını koymakta hiç ikirciklenmem.

Keyif'teki sözünü ettiğim yazının bir yerinde *“Kitabın yayımlanmasından kısa süre sonra, bu satırların yazılmasından birkaç gün önce hayat arkadaşına veda etti Gülten Akın!”* cümlesini okuyunca adeta başımdan kaynar sular döküldü. Yaşar Cankoçak, yıllardır çeşitli hastalıklarla mücadele halindeydi. Epeydir, Burhaniye'nin DENETKO tatil sitesindeki evlerinde yaz kış oturmaya başlamışlardı. Gülten Abla'ya telefon ettim. *“Yaşar Abin öldü!”* dedi, her zamanki zayıf ve sakin sesiyle.

SEN ASKERLİĞİNİ NE OLARAK YAPTIN?

Benim onu tanıyışım 1966 yılında Kumru kaymakamı olduğu zamana kadar gidiyor. Fatsa'nın bir köyünde, bugünkü gibi heyecanlı bir öğretmendim. Nerden duyduysam, Kumru'da devrimci bir kaymakamın görev yaptığını öğrenmiş ve kendisini ziyaret etmek istemiştim. 20 Eylül 1966 günü Gülten Akın'la, Sivas'ta yayımlanan Su dergisi için bir görüşme de yapmıştım. (Su, Ocak 1967) İkinci ziyaretim Beyceli Köylüleri Ordu'ya yol yürüyüşlerini yapmalarından sonra 1967 yılı yazındaydı.

Yaşar Bey'i, yedi yıllık küçük bir ilçe olan, su bentlerinin üzerinde kurulmuş Kumru'nun memurlarının bulunduğu Şehir Kulübü'nde buldum. Kendimi tanıtınca, herhangi bir kaymakamdan beklenmeyecek bir davranışla ayağa kalktı. Kuvvetlice elimi sıktı ve beni memurlara takdim etti. Yaptığımız yürüyüşe büyük bir önem veriyor ve bu olay karşısında duyduğu heyecanı memurlara da yansıtmaya çalışıyordu.

Akşam olmuştu. İzin isteyip ayrılmak istediğimde *“Bize gidiyoruz!”* dedi. Doğal olarak şimdiye kadar hiçbir kaymakamın evinde gecelemediğim. Yaşar Bey'in teklifini geri çevirdim. İmkânı

“YAŞAR ABİNİZ ÖLDÜ!”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Çarşamba, 06 Kasım 2013 11:31 -

yok gidemezdim! Ben utangaç bir köylü çocuğu idim. Bir kaymakama nasıl misafir olurum!

“Gülten Hanım da çok memnun olacaktır”

dedi. Gülten Akın Kumru’da Hazine avukatlığı yapıyordu. Şehir Kulübü’nden indik. Ben kendisinden ayrılmak için direttikçe

“Sen askerliğini ne olarak yaptın?”

diye sordu.

“Er öğretmen olarak”

dedim.

“Ben yedek subay olarak yaptım. Emrediyorum!”

” dedi. Onun bu ısrarlı davetine boyun eğmekten başka yol kalmamıştı. Kasabanın kenarında yeni yapılmış olan kaymakamlık lojmanına gittik. Gülten Akın, beni güler yüzle karşıladı.

Yemekte şarap çıkardılar ve kasetten Nazım Hikmet’in kendi sesinden şiirlerini dinledik.

TİP’İ KURDURAN KAYMAKAM

Siyasal Bilgiler Fakültesi gibi yüksek okullarda sosyalizm rüzgârından nasibini almış genç bürokratlar, o yıllarda gittikleri yerlere yeni bir halkçı hava taşıyorlardı. Yaşar Bey, Kumru’da Türkiye İşçi Partisi’nin ilçe örgütünü kurdurmuştu. Böyle bir durum bugün birçoğumuza garip gelebilir. Bir kaymakam, sosyalist bir partiyi kurdurabilirdi? *“Sizi şikâyet edenler yok mu?”* diye merakla sordum.

“Tanık bulamazlar ki”

dedi.

“Güvendiğim insanları kaymakamlığa tek tek davet ediyorum. Orada anlatıyorum.”

İlk çocukları Murat, ilkokula gidiyordu. Bazen babasının makamına da uğruyormuş.

“Sizin işinizi aksatmıyor mu?”

diye sordum.

“Hayır”

dedi.

“Fakat şu kaymakam oğlu olduğuna güvenip insanlara emreder gibi de davranmasa...”

”

Yaşar Bey’den okumaya bazı kitaplar aldım. Bunlardan biri Hikmet Kıvılcımlı’nın Tarih Devrim Sosyalizm kitabıydı. Kitap için *“Bu kitapla güreşiyorum. Bakalım hangimiz yenecek!”* demişti.

Onun Kumru’da kaymakamlık yaptığı yıllarda oraya savcı olarak atanan Yılmaz Biçer, iki yıl önce yayımlanan *“Acemi Bir Savcı, 60’lı Yıllarda Bir Adalet Manzarası”* (2011, Ozan Yayıncılık) adlı kitabında Yaşar Cankoçak’a sayfalar ayırmıştır. Cankoçak’ın halk gibi olabilmek için külot pantolon giydiğini, at sırtında köyleri dolaştığını anlatır ve onun bu davranışlarını içten bulmakla

“YAŞAR ABİNİZ ÖLDÜ!”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Çarşamba, 06 Kasım 2013 11:31 -

birlikte yadırgar. Ben de bu yıl okuduğum bu kitabın bir fotokopisini çıkartarak Cankoçak'a postaladım. Kitabı keyifle okuduğunu telefonla bildirdi.

Googol'da yer alan bölük pörçük bazı bilgilerden anlaşıldığına göre, Yaşar Cankoçak, 1956'da Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirmiş. Bu okulda Fikir Kulübü'nün üyelerinden imiş. Antalya'ya bağlı Kumluca'nın 1958'de ilk kaymakamı imiş. Kumru'ya Haymana'dan gelmiş, iki yıl sonra da Gerze'ye sürülmüştü. Şavşat, Gevaş, Alucra, Saray ve Kahramanmaraş'ta da kaymakamlık yapmıştı. Onun gezdiği bu yerlerde yaşananlar ve insan tipleri Gülten Akın'ın şiirlerine de konu olmuştur. Şiirleri artık ilk şiir kitabı olan “Kestim Kara Saçlarımı” kitabındaki gibi zor sökülür ikinci yeni şiirleri değildi. 1976'da basılan “Ağıtlar ve Türküler” adlı kitabında yer alan “Öğretmen Türküleri” şiirinde görev yaptığı yerlerde tanıdığı bazı öğretmenin adını onurlandırır. Bunlar Gevaş'ta Kadir (Okçu), Almanya'ya ağır işçi giden Kamber Kutlu, Sinop'ta Gerze'nin dağlarında adını vermediği beş öğretmen ile şu dizelerde dile getirdiği iki öğretmendir:

“Ordu-Fatsa-Kumru'dan/Söndürülemedi söndüremeyecek olan/Çoban ateşleri gibi çifte çifte/Tan şimdi ölümsüz ağıtlarda/Zeki'yi bildiniz mi?”

Tan olarak andığı, Kumru'da da öğretmenlik yapan, 1972'de Kızıldere'de öldürülen öğretmen Ertan Sarıhan'dı. Onun bu şiirini, adım geçiyor diye *“Dünyanın Bütün Çiçekleri, Öğretmenlik Şiirleri”* (Öğretmen Dünyası yayını, 1984) seçkisine almazlık edemezdim. Benim için Gülten Akın'ın şiirine girmek bana övünç vermiştir.

Yaşar Bey, kaymakamlıklarından sonra İmar İskân Bakanlığı'nda müsteşar olarak görev yaptı. Emekli olunca Köy-Koop'ta bir görev üstlendi. Seyranbağları'nda mütevazı, sobalı bir evde oturuyorlardı. Onlara oturmaya gittiğimiz zaman, kendimi bir düşünce cennetine gitmiş gibi hissederdim. Kocatepe'deki evimize geldiklerinde sevincime payan yoktu. Çocuklarımızla güreş tutuşurdu ve onların *“Yaşar Dedesi”* idi. Büyük oğullarının başı belaya girince eşim avukatlığını üstlendi. Bu ailenin hayatlarında hiçbir lüksleri ve takıntıları yoktu. Yaşar Bey, sigara içtiği sürece hep filtresiz sigara kullandı.

SEN BU KİTABI NASIL YAZDIN!

Gülten Akın, şair olduğu için tanınmış biriydi fakat Yaşar Bey'i tanımak için yakınında olmak

“YAŞAR ABİNİZ ÖLDÜ!”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Çarşamba, 06 Kasım 2013 11:31 -

gerekirdi. Kitaplarımı imzalayıp ulaştırmak zorunda hissettiğim kişilerin başında gelirlerdi. Kitaplığımızda Gülten Akın'ın kitaplarının hemen hepsi imzalı olarak durmaktadır. Bu aile ile sarsılmaz dostluğumuzu sağlayan galiba tek bir neden vardı: Yoksul halkın çıkarlarına sonuna kadar bağlı olmak. Bu gerçeğe son bir kanıt olarak şu olayı anacağım.

Köyümüzün çok çile ve yoksulluk çekmiş en yaşlılarından Ali Hafızoğlu ile yaptığım uzun görüşmeyi bir kitap haline getirmiştım. Önceki yıl, Burhaniye'de ziyaret ettiğimde kitabı kendisine imzalayıp verdim. Bu kitap hakkında onun görüşünü çok merak ediyordum. Çünkü kitapta, Cumhuriyet'in kimsesizlerin kimsesi olamadığı, yoksulların bu nedenle sağ partileri tercih ettiği anlatılıyordu. Yaşar Bey, kitabı okuyup görüşlerini bana iletceğini söyledi. Fakat geçen yıl ziyaret ettiğim zaman yeniden hatırlattığımda kitabı henüz okumadığı anlaşıldı. Çünkü okumak için sıraya koyduğu birçok kitap vardı,
“Şimdi sen kapıdan çıkar çıkmaz okumaya başlayacağım” dedi ve biz Ankara'ya döndükten kısa süre sonra telefon etti. Her zamanki sevecen sesiyle
“Sen bu kitabı nasıl yazdın yahu?” dedi.
“Eyvah!
“ dedim kendi kendime
“ Şimdi Yaşar Abi beni paylayacak!”
“Hiç, öylesine yazdım Yaşar Abi” dedim.
“Ali Hafızoğlu'nun anlattıklarını yazıp yorumladım işte.”

□ □ “Şimdiye kadar böyle bir kitap yazılmadı” dedi. “Seni kutlarım. Gülten Ablan da okudu, o da aynı görüşte. Kitap ikinci baskısını yapmıştır herhalde” diye ekledi.

Bu olaydan sonra Ali Hafızoğlu Kitabı'na ilgi çekmek için onun bu yargılarını birkaç kişiye anlattım. Fakat anladım ki, kimsenin Ali Hafızoğlu ile ilgilenmeye, onun hayat hikâyesinden dersler çıkarmaya niyeti yoktur. Çatışma bambaşka mecralarda, Ali Hafızoğlu'na hitap etmeyen simgeler üzerinden yürüyordu.

Türkiye, en değerli halkçı aydınlarından birini sessiz sedasız kaybetti. 30 Ekim günü Kocatepe Camii'nde kılınan namazından sonra Karşıyaka Mezarlığı'na defnedildiğinden bizim bile bir hafta sonra garip bir rastlantıyla haberimiz olabildi...